

Stanovisko Evropského výboru regionů – Místní a regionální rozměr ekonomiky sdílení

(2016/C 051/06)

Zpravodajka: paní Benedetta BRIGHENTI (IT/SES), místostarostka obce Castelnovo Rangone, provincie Modena

POLITICKÁ DOPORUČENÍ**EVROPSKÝ VÝBOR REGIONŮ**

1. zastává názor, že ekonomika sdílení se opírá o nové nebo inovované sociální modely s významnými hospodářskými, právními a institucionálními důsledky: jde o sociální praktiky sdílení, spolupráce a kooperace. Vzhledem k její inovativní a dynamické povaze nelze tuto koncepci s konečnou platností definovat. Zahrnuje nicméně jevy, které se vyznačují následujícími rysy:

- i. její hlavní subjekty nejednají stejným způsobem, jak se obvykle předpokládá v klasických modelech národního hospodářství (tj. jako tzv. „homo oeconomicus“). To však nutně neznamená, že nemohou být racionální a jednat účelně, aby dosáhly svých cílů,
- ii. ekonomika sdílení zaujímá přístup v podobě platformy, kde se jednou z hlavních hnacích sil stávají vztahy, pověst, sociální důvěra a další neekonomické motivy v rámci společnosti,
- iii. ekonomika sdílení v široké a intenzivní míře využívá digitálních technologií a shromažďování údajů. Údaje jsou základním výchozím materiálem. Fixní náklady jsou většinou externalizovány,
- iv. v menším, místním měřítku by se některé iniciativy ekonomiky sdílení mohly omezit na společné využívání nebo správu hmotného majetku (například sdílených pracovních prostorů, společného městského majetku atd.) nebo na nové formy vzájemných sociálních systémů, někdy na úrovni ulice nebo budovy,
- v. ekonomika sdílení může být uspořádána podle modelů zaměřených jak na tržní, tak sociální uvažování;

2. v této souvislosti poznamenává, že Evropská komise v anglickém znění dokumentů používá pro „ekonomiku sdílení“ termín „collaborative economy“ spíše než termín „sharing economy“ a že se ve svém nedávném sdělení Zlepšování jednotného trhu ⁽¹⁾ poprvé pokusila tuto koncepci definovat, a to takto: „ekonomika sdílení, coby složitý ekosystém služeb poskytovaných na vyžádání a dočasného užívání aktiv na základě výměn prostřednictvím on-line platform, se vyvíjí rychlým tempem. Ekonomika sdílení přináší spotřebitelům širší výběr a nižší ceny a poskytuje příležitosti k růstu pro inovativní začínající podniky a stávající evropské obchodní společnosti jak v jejich zemi původu, tak v zahraničí. Rovněž zvyšuje zaměstnanost a přináší prospěch zaměstnancům tím, že jim umožňuje flexibilnější organizaci pracovních úkolů, od mikro-prací až po podnikání na částečný úvazek. Umožňuje účinnější využívání zdrojů, a tím i vyšší produktivitu a udržitelnost.“ Podle VR se však tato definice zaměřuje na komerční a spotřebitelské aspekty ekonomiky sdílení a opomíjí nekomerční přístup a přístup založený na sdílených statcích („commons-based approach“). Vyzývá proto Evropskou komisi, aby dále analyzovala a poté definovala různé formy ekonomiky sdílení (jejíž část spadá pod sociální ekonomiku);

Ekonomika sdílení jako původce změny paradigmatu

3. zdůrazňuje, že je rozšířen názor, že hlavním subjektem ekonomiky sdílení již není „spotřebitel“, který chce něco vlastnit nebo koupit službu, ale spíše občan, obyčejný člověk, uživatel, tvůrce, výrobce, autor, návrhář, spolupracovník, digitální řemeslník, městský zemědělec, usilující o přístup ke službě nebo majetku, které potřebuje k uspokojení některých svých potřeb;

⁽¹⁾ COM(2015) 550, s. 3.

4. poukazuje nicméně na to, že existuje i jiný pohled, podle něž je účastník ekonomiky sdílení v mnoha případech také osobou, která chce jednat a pečovat o společný, veřejně přístupný zdroj, materiální či nemateriální, řídit jej, vytvářet nebo obnovovat, a to bez zprostředkování veřejným nebo soukromým poskytovatelem, v malém měřítku na úrovni vzájemnosti a jednotlivých osob. V ekonomice sdílení proto subjekt není pouhým „hospodářským subjektem“. Může být spíše sociálním, osobním nebo občanským subjektem, pro něž jsou tradiční ekonomické motivy sekundární nebo zcela chybí. Některé oblasti ekonomiky sdílení nemusí být nutně „ekonomikami“ v úzkém slova smyslu, ale sociálními komunitami a sítěmi spolupráce, které vytvářejí nové hospodářské projekty nebo vykonávají funkci s ohledem na stávající hospodářské činnosti;

5. zdůrazňuje, že ekonomika sdílení se rovněž jeví jako zpochybnění tradičních modelů národního hospodářství s jasným rozdělením na spotřebitele a producenty;

6. domnívá se, že ekonomika sdílení by mohla vést ke vzniku nové ekonomické identity, v jejímž rámci by jednotlivci, jenž nechce jednat osamoceně, namísto usilování o maximalizaci svých vlastních materiálních zájmů spojil své ekonomické chování se závazkem vůči společnosti, jednal by ve veřejném – sociálním, hospodářském, politickém – prostoru a vymezil by se ve vztahu k ostatním tak, aby mohl pečovat o obecný, veřejný zájem (tj. jako tzv. „mulier activa“) ⁽²⁾;

7. zdůrazňuje, že je nutné rozlišovat mezi různými formami ekonomiky sdílení. Všechny sice užívají stejné sociální paradigma, akt sdílení, spolupráce a kooperace, navzájem se však velmi liší. Je zde prostor pro definici takových forem ekonomiky sdílení, jež nějakým způsobem přebírají stejnou sociální a hospodářskou dynamiku jako dosavadní hospodářský model a aplikují na každou z nich jiný právní režim. Zisková a nezisková povaha a typ podniku či organizace provádějící projekty ekonomiky sdílení a také dopad na přeshraniční obchod z hlediska unijního práva mohou být důležitými kritérii pro rozlišování mezi jednotlivými druhy této ekonomiky a pro navržení odlišného regulačního přístupu;

8. poukazuje na to, že první rozlišení by se dalo učinit mezi ekonomikou sdílení v užším smyslu a kooperativními formami ekonomiky sdílení charakterizovanými spoluprací a kooperací coby dalšími rovinami sdílení. Mohli bychom *de facto* rozlišovat mezi iniciativami ekonomiky sdílení, které vytvářejí a zakonzervovávají rozlišení mezi různými typy uživatelů (spotřebitelé-uživatelé vs. poskytovatelé-uživatelé), a iniciativami ekonomiky sdílení, které podporují vzájemný přístup, v jehož rámci může být každý uživatel zároveň poskytovatelem a spotřebitelem, nebo být dokonce zapojen do řízení platformy. Navíc by se mohl zohlednit model řízení a kontroly ekonomických transakcí s odlišením případů, kdy platforma funguje výhradně jako nástroj zaměřený na propojení soukromých subjektů (těch, kteří smlouvy uzavírají nezávisle), od případů, v nichž si zprostředkovatelský subjekt zachovává kontrolu nad transakcí ⁽³⁾. Další spolupráce by mohla přinést přístup k ekonomice sdílení založený na sdílených statcích ⁽⁴⁾. Jestliže zúčastněné subjekty pouze nesdílejí zdroje, nýbrž spolupracují na tvorbě, produkci nebo obnově společných zdrojů pro širší veřejnost, společnost, potom kooperují, dělí se o majetek;

9. domnívá se, že existují dvě hlavní kategorie a čtyři formy ekonomiky sdílení:

— ekonomika sdílení v užším slova smyslu nebo „on-demand economy“:

— „přístupová ekonomika“ (*access economy*) u takových iniciativ ekonomiky sdílení, jejichž obchodní model předpokládá, že se s výrobky a službami obchoduje spíše na základě přístupu než vlastnictví. Jde o dočasné pronajímání věcí místo jejich trvalého prodeje,

— „gig economy“ u iniciativ ekonomiky sdílení založených na příležitostné práci, která je obchodována na digitálním trhu,

⁽²⁾ Viz C. Iaione, *Economics and law of the commons*, 2011 a *Poolism*, www.labgov.it, 28.8.2015.

⁽³⁾ G. Smorto, *I contratti della sharing economy*, *Il Foro Italiano*, 2015, svazek 4, s. 222–228.

⁽⁴⁾ D. Bollier, *Think like a commoner: a short introduction to the life of the commons*, 2014. S. Foster, *Collective action and the Urban Commons*, 2011; C. Iaione, *The Tragedy of Urban Roads*, 2009.

— sdružující ekonomika (*pooling economy*):

— „kooperativní ekonomika“ (*collaborative economy*) u iniciativ ekonomiky sdílení, které podporují vzájemný přístup a/ nebo zapojují uživatele do navrhování výrobního procesu nebo mění klienty v komunitu,

— „ekonomika sdílených statků“ (*commoning economy*) u takových iniciativ ekonomiky sdílení, které jsou společně vlastněny nebo řízeny;

10. poznamenává, že Evropská komise cituje nedávnou studii⁽⁵⁾, která hodnotí potenciál ekonomiky sdílení a uvádí, že by se celosvětové příjmy ekonomiky sdílení mohly do roku 2025 zvýšit ze současných 13 miliard eur na 300 miliard eur. Podle VR by však růst ekonomiky sdílení měl být jen částečně považován za revoluci a/nebo důsledek krize. V některých aspektech by mohla rovněž představovat zpětnou přeměnu⁽⁶⁾ či přechod⁽⁷⁾ některých odvětví stávajícího hospodářského modelu v dlouhodobé hospodářské tradice a hospodářské modely (například družstevní ekonomika, sociální ekonomika, solidární ekonomika, řemeslná výroba, ekonomika založená na společném majetku atd.), či dokonce v dávné formy hospodářské výměny (například směnná ekonomika), což jsou alternativy kapitálově náročných podob tržního hospodářství;

11. zdůrazňuje, že technologické inovace hrají klíčovou úlohu při rozvoji ekonomiky sdílení. Převážná část jejích iniciativ je založena na využívání kooperativních platforem, jejichž prostřednictvím probíhají transakce/výměny zboží či služeb. Proto je třeba posílit iniciativy pro překonání digitální propasti, a to zejména má-li být přijat jednotný digitální trh;

12. zdůrazňuje, že v situacích, kdy služby založené na ekonomice sdílení agresivně vytěsňují klasické služby, nesou velkou odpovědnost nejčastěji veřejné orgány na celostátní, regionální či místní úrovni, pokud:

— požadavky ohledně přístupu na trh stanovené veřejnými orgány, a to co se týče fiskální politiky i odbornosti, vytvořily monopoly či oligopoly, aniž by nastaly podmínky selhání trhu,

— nebyly zavedeny systémy monitorování kvality poskytovaných služeb;

Koncepční zásady pro iniciativu EU týkající se ekonomiky sdílení

13. domnívá se, že ekonomika sdílení může zlepšit kvalitu života, podpořit růst (zejména místních ekonomik) a snížit vlivy na životní prostředí. Může také vytvořit nová a kvalitní pracovní místa, snížit náklady a zvýšit dostupnost a efektivitu některých druhů zboží a služeb nebo infrastruktury. Je však důležité, aby služby nabízené prostřednictvím ekonomiky sdílení nevedly k vyhýbání se daňovým povinnostem či nekalé hospodářské soutěži a nebyly v rozporu s místními a regionálními předpisy či vnitrostátním a evropským právem. Dalším klíčovým faktorem jakékoli regulační iniciativy týkající se ekonomiky sdílení by mělo být hodnocení veškerých možných pozitivních a negativních dopadů a stanovení cílů veřejné politiky;

14. domnívá se, že je nutné zaručit volný přístup na trh pro nové účastníky. Shromažďování údajů platformami a iniciativami ekonomiky sdílení může způsobit „nerovnováhu v hospodářské síle“. Údaje jsou základním výchozím materiálem ekonomiky sdílení, a v některých případech musí být v maximální možné míře otevřeným zdrojem. To je někdy nezbytné k tomu, aby se zmenšily překážky pro vstup do ekonomiky sdílení a bylo umožněno hodnocení účinků iniciativ nebo projektů ekonomiky sdílení a aby se na všech úrovních správy podpořila regulace založená na údajích. Platformy ekonomiky sdílení by měly být vyzvány, aby ve svém rámci vytvářely technické mechanismy pro poskytování veřejných, relevantních, avšak nikoli citlivých nebo strategických údajů místním a regionálním orgánům. V každém případě by EU a vlády jednotlivých států měly podporovat místní a regionální orgány v rozvoji činností ke shromažďování údajů. Jedním z klíčových faktorů by měla být také ochrana údajů, a „mulier activa“ by měla mít možnost mít své vlastní údaje;

⁽⁵⁾ Consumer Intelligence Series: The Sharing Economy, PwC 2015, <https://www.pwc.com/us/en/technology/publications/assets/pwc-consumer-intelligence-series-the-sharing-economy.pdf>

⁽⁶⁾ K. Polanyi, *The great transformation: The political and economic origins of our time*, 1944.

⁽⁷⁾ M. Bauwens, *A commons transition plan*, k dispozici zde: <http://commonstransition.org/>

15. poukazuje na to, že důležitou podmínkou ekonomiky sdílení je důvěra a reputační management⁽⁸⁾. Důvěra a pověst proto musí být přesně a nezávisle spravovány (např. za pomoci regulace, certifikace, rozhodčího řízení). Mělo by se dále analyzovat, zda mohou subjekty ekonomiky sdílení účinně provádět samoregulaci⁽⁹⁾. Důvěru by mohlo zajistit vzájemné hodnocení. Politickou možností, jíž by se mělo dostat větší pozornosti, je zřízení nezávislých subjektů poskytujících ratingy, nejlépe spoluvlastněných členy. Posouzeno musí být rovněž pojistné krytí. Jedním z hlavních politických cílů by v každém případě měla být „přenositelnost“ údajů a pověstí;

16. zdůrazňuje, že výsledky hodnocení dopadu ekonomiky sdílení nejsou vždy pozitivní z hlediska ochrany životního prostředí, sociální soudržnosti, rovnosti a sociální spravedlnosti, řádného využívání půdy nebo městské správy⁽¹⁰⁾. Je třeba rovněž zvážit, že podniky orientované na zisk někdy zneužívají platform ekonomiky sdílení, současně neposkytují pracovníkům sociální zabezpečení, čímž na jedné straně poškozují blahobyt občanů a na druhé straně negativně ovlivňují vnitrostátní, regionální a místní rozpočty. EU a místní a regionální orgány musí podporovat pouze rozvoj takových iniciativ nebo platform ekonomiky sdílení, které vytvářejí pozitivní sociální, ekonomické a environmentální dopady. Mezi cíle veřejné politiky, které by měly být prostřednictvím ekonomiky sdílení prosazovány, patří vytváření komunit, společný městský majetek, začleňování, nediskriminace, místní hospodářský rozvoj, podnikání mladých lidí, informovanost o problematice životního prostředí a mezilidská solidarita;

17. je přesvědčen, že pokud budou pracovní podmínky subjektů ekonomiky sdílení v rámci EU upraveny stejným způsobem jako v případě „zaměstnanců“, mělo by se subjektům ekonomiky sdílení dostat příslušného zacházení. Ve stále „flexibilnějším“ kontextu hospodářské výměny může ekonomika sdílení narušit pracovněprávní vztahy. Je třeba důkladně prozkoumat vliv ekonomiky sdílení na ekonomické zabezpečení jednotlivých osob a na sociální zabezpečení. Komise musí ve spolupráci s členskými státy, sociálními partnery a případně místními a regionálními orgány podrobně prostudovat podmínky zaměstnávání a pracovní podmínky pracovníků v ekonomice sdílení, aby zjistila, zda jsou v této oblasti zapotřebí regulační opatření. Ekonomika sdílení by mohla vytvořit novou společenskou třídu, která bude založena na spolupráci a bude potřebovat sociální a ekonomické záruky;

18. zdůrazňuje, že v zásadě by v ekonomice sdílení stejně jako ve všech ostatních hospodářských odvětvích měly být uplatňovány veškeré antimonopolní předpisy, předpisy týkající se vnitřního trhu, daňové předpisy a předpisy o ochraně spotřebitele. Iniciativy ekonomiky sdílení by neměly mít právo využívat paradigma sdílení pouze s cílem narušovat již existující trhy tím, že se zaměří na snižování nákladů vyhýbáním se regulačním nákladům, které se vztahují na podobné služby a produkty, jež nejsou poskytovány nebo dodávány prostřednictvím platform. Domnívá se však, že by regulace již existujících trhů měla podléhat pravidelnému přezkumu, aby bylo možné ověřovat, zda umožňuje nepřetržitý proces inovace. K oblastem, kde by měla být ekonomika sdílení zohledněna, patří diskuse týkající se oběhového hospodářství a jednotného digitálního trhu. Komise a členské státy by současně měly zajistit koordinovaný přístup k regulaci ekonomiky sdílení na evropské úrovni tam, kde je nezbytný celoevropský přístup, s cílem posílit jednotný trh a umožnit snadné šíření úspěšných iniciativ ekonomiky sdílení přes hranice. Ve všech ostatních případech by právní úprava měla být ponechána v pravomoci celostátních, regionálních či místních orgánů v souladu se zásadou subsidiarity;

19. poznamenává, že Evropská komise věnovala ekonomice sdílení ve svém sdělení o Strategii pro jednotný digitální trh v Evropě (COM(2015) 192) pouze velmi okrajovou pozornost, avšak vítá závazek Komise vyjádřený v jejím sdělení Zlepšování jednotného trhu, a sice že vypracuje evropskou agendu pro ekonomiku sdílení, včetně pokynů k tomu, jak se stávající právo EU – včetně směrnice o službách, směrnice o elektronickém obchodu a včetně právních předpisů týkajících se spotřebitelů, jako je směrnice o nekalých obchodních praktikách, směrnice o nepřiměřených smluvních podmínkách a směrnice o právech spotřebitelů – uplatňuje na ekonomiku sdílení, a že posoudí případné nedostatky právních předpisů. Zdůrazňuje, že VR je připraven hrát při vypracovávání této agendy aktivní úlohu, a navrhuje užší spolupráci v této oblasti s evropskými orgány;

⁽⁸⁾ T. Wagner, M. Kuhndt, J. Lagomarsino, H. Mattar, *Listening to Sharing Economy Initiatives*, 2015, Nesta & Collaborative Lab, *Making Sense of the UK Collaborative Economy*, 2014.

⁽⁹⁾ M. Cohen, A. Sundararajan, *Self regulation and innovation in the peer to peer sharing economy*, 2015.

⁽¹⁰⁾ P. Parigi P^o State B., Dakhallallah D., Corten R., Cook K., *A Community of Strangers: The Dis-Embedding of Social Ties*, 2013; S. Shaheen, *Greenhouse Gas Emission Impacts of Carsharing in North America Final Report*, 2010.

20. poukazuje na to, že otázkami souvisejícími s ekonomikou sdílení se zabývá přibližně deset generálních ředitelství Evropské komise (CNECT, GROW, COMP, JUST, MOVE, TAXUD, EMPL, REGIO, TRADE atd.) a že je nezbytné zajistit koordinaci mezi jednotlivými útvary v rámci Evropské komise. Proto Evropské komisi doporučuje, aby zřídila pracovní skupinu, která bude zajišťovat koordinaci mezi jednotlivými generálními ředitelstvími, jež se ekonomikou sdílení zabývají;

21. vítá však záměr Evropské komise zahájit koncem září 2015 veřejnou konzultaci, která bude zaměřena na možné evropské regulační přístupy v oblasti ekonomiky sdílení;

22. domnívá se, že je nutné zaujmout na evropské úrovni odvětvový regulační přístup k obchodním aspektům ekonomiky sdílení s cílem zaručit právní jistotu pro příslušné subjekty a rovné podmínky, zejména co se týče zdanění;

23. vybízí Evropskou komisi a členské státy, aby vytvořily pobídky pro ekonomiku sdílení za účelem podpory a provádění zásad sociální ekonomiky (zejména s ohledem na zásady solidarity, demokracie a účasti a na spolupráci s místní komunitou);

24. iniciativy ekonomiky sdílení se mohou v místním a regionálním rozměru – kromě toho, že podporují rozvoj místního hospodářství – stát nástrojem pro podporu tzv. veřejných statků, jako je mobilita, sociální zabezpečení, městské prostředí a životní prostředí, péči o ně a jejich obnovu. Z tohoto pohledu by úlohou veřejných orgánů měla být podpora upevňování „ekosystému institucionální spolupráce“⁽¹¹⁾. V této souvislosti by úkolem místních orgánů mělo být usnadňovat a koordinovat různé iniciativy ekonomiky sdílení a zviditelňovat ty, které posilují procesy účasti a spolupráce s „mulier activa“, jsou inkluzivní jak ve fázi plánování, tak řízení a poskytování služeb, a dodržují zásady transparentnosti, otevřenosti a odpovědnosti;

25. zároveň považuje za důležité sledovat, v jakých oblastech se ekonomika sdílení rozvíjí a jakým způsobem ovlivňuje makroekonomické ukazatele, aby se z ní nestal systém daňové optimalizace;

Agenda ekonomiky sdílení

26. domnívá se, že jakákoliv iniciativa k zavedení tvrdého regulačního opatření by měla zachovat odvětvový přístup a jako kritérium pro vypracování regulačních návrhů by měla zohledňovat měřítko iniciativy ekonomiky sdílení. Instituce a právní předpisy EU by měly poskytnout pevný rámec, institucionální a právní poradenství a trvalý přístup k odborným znalostem a jiné pomoci při provádění;

27. vyzývá však všechny instituce EU zabývající se otázkou ekonomiky sdílení, aby k řešení otázky ekonomiky sdílení coby ekonomického, politického a společenského jevu zaujaly komplexní přístup a aby koordinovaly své úsilí, a to vzhledem k všeobecným změnám, jež by mohla ekonomika sdílení způsobit ve stávajících hospodářských systémech, prostřednictvím komplexní veřejné politiky, společným vypracováním programu veřejné politiky ekonomiky sdílení;

28. doporučuje sestavit agendu EU pro ekonomiku sdílení, která by se opírala o následující pilíře:

- definici metodického protokolu vycházejícího mimo jiné z ex ante posuzování dopadu na města a územního dopadu a vypracovaného v úzké spolupráci se všemi úrovněmi správy, se společenstvím politiků, vědců, odborníků z praxe, expertů a podniků, iniciativ a platforem v ekonomice sdílení, a to s cílem podporovat přechod k městům založeným na ekonomice sdílení,
- prosazování rovných podmínek na evropské úrovni, přičemž budou dodržovány zásady subsidiarity a proporcionality a bude poskytnuta dostatečná flexibilita pro místní řešení, a také podporu pilotních projektů a vytváření sítí měst a regionů s osvědčenými postupy v oblasti ekonomiky sdílení, jako je třeba iniciativa „Sharing economy Start Up Initiative“⁽¹²⁾,

⁽¹¹⁾ Viz *Regolamento sulla collaborazione tra cittadini e amministrazione per la cura e la rigenerazione dei beni comuni urbani*, Comune di Bologna, a v neposlední řadě dokument *SharExpo, linee guida per la sharing economy e per i servizi collaborativi a Milano*.

⁽¹²⁾ Podpořená prostředky ve výši 2 500 000 eur vyhrazenými ze souhrnného rozpočtu EU na rok 2016 a schválenými Evropským parlamentem při jeho čtení rozpočtu dne 28. října 2015.

- podporu rozvoje vzdělávacích programů a informačních kampaní (např. Sharitaly) s cílem zvýšit povědomí o potenciálu a rizicích ekonomiky sdílení,
- vypracování definice jasných a sdílených kritérií pro systém kvalifikace založený na komunitě a zavedení souboru ukazatelů sloužících k monitorování a měření dopadu iniciativ a postupů v ekonomice sdílení,
- účinné provádění za účelem boje proti vyhýbání se daňovým povinnostem a za účelem zajištění ochrany spotřebitelů, udělování licencí a respektování právních předpisů v oblasti zdraví a bezpečnosti,
- pravidelnou aktualizaci a monitorování s cílem vyhnout se zbytečné zátěži a zajistit neustálou udržitelnost a efektivitu v rychle se měnícím prostředí;

29. domnívá se, že mnohá odvětví, do nichž zasahuje ekonomika sdílení, mají dopad na místní a regionální úroveň, který je někdy rušivý, a že by proto mělo být možné je v souladu se zásadou místní autonomie podle potřeby řídit nebo regulovat místními a regionálními orgány, aby mohly místní a regionální orgány přizpůsobit iniciativy a podniky v oblasti ekonomiky sdílení místním podmínkám;

30. zastává názor, že žádná regulační iniciativa týkající se ekonomiky sdílení by neměla být odpoutána od vize městské a místní správy ⁽¹³⁾ a vize venkovských oblastí. Společná a polycentrická správa, již zkoušejí různá evropská města, se zdá být nejvhodnějším přístupem k doplnění a podpoře solidního a spravedlivého rozvoje iniciativ ekonomiky sdílení. Společný/polycentrický přístup k řízení ekonomiky sdílení by skupinám občanů, sdružením, organizacím třetího sektoru, odborům, znalostním institucím, sociálním podnikům a začínajícím podnikům umožnil využívat otevřené, volné a opuštěné veřejné prostory a majetek, jež mají k dispozici, přičemž je možné se inspirovat některou z iniciativ místních a regionálních orgánů (např. boloňský předpis o spolupráci v oblasti společného městského majetku ⁽¹⁴⁾).

V Bruselu dne 4. prosince 2015.

předseda
Evropského výboru regionů
Markku MARKKULA

⁽¹³⁾ S. Foster, C. Iaione, *The City as a Commons*, 2015.

⁽¹⁴⁾ Více příkladů viz projekt *Sharing cities*, jehož autorem je Neal Gorenflo ze sdružení Shareable, nebo model *Sharitories* navržený sdružením Ouishare.